

ETT BRÖLLOP I TIDEN

- eller drottningen fram för allt

Visst kan det vara svårt att ingå i ett äktenskap utan att de blir problem. De kan finnas där var sig man vill eller inte. Handlar det då om en man av folket och en kvinna av börd så kan där infinna sig motsättningar av de mest överraskande slag. Det stora problemet är inte de inbegripna - kära tu – utan den inbjuda eliten.

I sagans värld uppstår gudomliga vibrationer, då de två får varandra på den sista sidan i boken. Frågan är nu om sagans värld överträffar verklighetens eller om det är tvärtom. Sagor, som omfattar våra inre romantiska föreställningar, vill naturligtvis att kärlek skall gå före allt annat; en inre känsla av samhörighet, som bara kan finnas mellan två personer.

Närmar en förälskelse än så går knappast att komma. Och frågan är nu om det svenska kungahuset tillåter kärlek eller inte. Ofta har de unga kungliga varit förutbestämda för varandra, och vi har förstått att det har handlat om att ”sy samman de förnämsta kungliga husen”. Men – förr eller senare - stelnar det blå blodet och kvar står en förlamad och degenererad monarki.

I vårt land hände det sig en gång att en kvinna av börd och en man av folket sökte sig samman på en gymnastikavdelning. Det var inte på Tumbas tid. De hoppade jämfota tillsammans och sprang efter varandra i en vild ”sjörövarlek”. Plötsligt fann de att de stod och höll i samma slitna brännbollsträ, eller va det V-Gustafs gamla tennisracket från Båstادتiden?

Nu överfördes värmen från deras fingrar till det inre av hjärtats rum – och hör: det säger KLICK! Klick – och inget annat. Detta lilla ord kom sedermera att sprida sig som en löpeld över landet och lades på allas läppar, som ett omedelbart ”kärleksord”. Ja, ordet blev en såkallad farsot och ”klickandet” tycktes inte upphöra.

Det klickade till och med långt in i kyrkan. De ”klickande” prästerna kunde med fasa beskåda hur föräldrarna en efter en förde in sina döttrar genom kyrkporten, genom vapenhuset och fram under ljuva orgeltoner och pampiga ljuskronor. Till och med ärkebiskopen fick magsår, ty han var i nivå med den allmänna uppfattningen att jämlikhet handlade om när man går tillsammans – inte när man lever tillsammans.

Nej, han hade så till den milda grad missförstått uppgiften så han hotade med emfas att han skulle anmäla vigselparet till Jämo.

Hela landet var i uppror. Ansedda krönikörer kunde i spaltmeter äga ärendet omfattande analys. Till slut blev det en familjeangelägenhet. Ja, hör och häpna.

Till slut kom allt att handla om en man och en kvinna: det handlade om Daniel och Viktoria! Och pappa kungen blev en riktigt trevlig prick. Ja, just prick, där i den stora backen i Storlien.

Jag ser honom. Han ”ligger”, hopkrupen som en prick i fartställning över bländande snö. Här vid den kungliga stugan vid hotellets fot, då flaggan är hissad och kungen närvarande, kan han ses glida upp i skidliften tillsammans med barnen.

Nu är barnen i giftasvuxen ålder och någon drabbat av livets skavsår. Nåväl, min kungliga historia i 80-talets ”fjällprästsliv” hade givna rutiner. Efter morgonens andakt och frukost sökte vi oss upp mot de svindlande höjderna av Storliens vinterkyla snö. Det var kungen och vakterna. Vi åkte lugnt upp. När vi väl var uppe kunde jag önska honom god tur. Därefter blev han en prick. Ja, en samlad, hopkrupen skidåkare, som med god balans och hastighet for in i sagornas värld.

Eller var det verkligheten som tog vid långt före Ockelbo och de kungliga riddarsalarnas glitterblänk.

Hans-Evert Renérius